

РЕШЕНИЕ

Номер 1281

03.11.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд – Варна

13 състав

На 21.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Сияна Г. Геннадиева

Секретар: Цветанка И. Кънева

като разгледа докладваното от Сияна Г. Геннадиева Административно наказателно дело № 20203110203316 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на В. С. Ч. , ЕГН *****, против Наказателно постановление № 519791-F551866/23.06.2020г. на Директора Дирекция „Обслужване“ на ТД на НАП-Варна, с което му е наложена „глоба“ в размер на 50 лв. на основание чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ, за нарушение на чл.50 ал.1, т.1 от ЗДДФЛ.

С жалбата не се оспорва извършеното нарушение. Жалбоподателят се позовава на факта, че декларацията е подадена само два работни дни след срока и това се е случило по време на обявеното извънредно положение в страната, когато имаше ограничения в придвижването.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява, който оспорва жалбата и моли съда да потвърди НП. Сочи, че изискуемата декларация е подадена след изтичане на срока..

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 08.06.2020г. в ТД на НАП-Варна била извършена проверка по повод подадени декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ, при което било установено, че въззивника е подал своята декларация за отчетната 2019г. извън срока за това определен до 30.04.2020г.. Декларацията била подадена на 04.05.2020г., много преди извършване на проверката.

За това нарушение, св.П. съставила срещу въззивника АУАН. Същият бил съставен в присъствието на нарушителя, който се запознал със

съдържанието му и го подписал с възражения. Срещу АУАН, в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, не постъпили възражения.

Въз основа на АУАН Директора на ТД на НАП-Варна издал процесното НП, от съдържанието на което е видно, че наказващият орган изцяло е възприел описаната в акта за установяване на административно нарушение фактическа обстановка. Приемайки, че е извършено административно нарушение по чл.50 ал.1 т.1 от ЗДДФЛ, като отчетел че декларацията е подадена след срока на 04.05.2020г..

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените доказателства - преписката по АНП, вкл.АУАН, справки от регистрите на ТД на НАП, Декларация обр.6, покани, обратни разписки и известия за доставяне, и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като непротиворечиви, конкретни и логични, съдът кредитира показанията на св.Ганчева, депозиран в с.з..

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган-Зам.Директора на ТД на НАП-Варна, съгласно заповед № ЗЦУ-ОПР - 17/2018г. на Изпълнителния директор на НАП. АУАН също е съставен от компетентно лице- инспектор по приходите в ТД на НАП –гр.Варна.

Съдът намира, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

Видно от материалите по делото АУАН е съставен в срока по чл.34, ал.1, пр.2 от ЗАНН. Нарушението се явява осъществено на 04.05.2020г., а актът е съставен на 08.06.2016г., като наказващият орган е установил наличието на нарушение и самия нарушител на датата, на която е осъществена проверката

в информационните масиви. Съдът счита, че разпоредбата на чл. 34, ал.1 от ЗАНН предвижда срокът да започва да тече от датата, на която реално е установен нарушителят, а не от датата на която е осъществено нарушението и хипотетично би могъл да бъде установен нарушителя, дори и същото да е могло да бъде констатирано от наказващия орган още към тази дата. В случая според настоящият състав на съда следва да се съблюдава едногодишния срок от извършване на нарушението, който е спазен към момента на съставяне на АУАН.

АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но съдът намира, че това нарушение също не е съществено, т.к. не ограничава правото на защита. Той е съставен в присъствието на нарушителя, предявен и връчен.

При така изложената фактическа обстановка съдът прие, че въззивникът е осъществил от обективна и субективна страна елементите от състава на административното нарушение по см. на чл.53 ал.1 вр. чл.50 ал.1 т.1 от ЗДДФЛ, тъй като данъчно задължено лице по ЗДДФЛ не е изпълнил в срок задължението си да подаде в съответната териториална дирекция на НАП по постоянен адрес съобразно чл.50 ал.1 т.1 от ЗДДФЛ годишна данъчна декларация в срока за това по чл.53 ал.1 от ЗДДФЛ – от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода – в случая от 10 януари до 30 април на 2020 г. за придобития през 2019г. доход.

Неизпълнението и то така както следва да бъде сторено на това задължение за подаване на годишната данъчна декларация за 2019 г. до ТД на НАП Варна в срока за това не се и оспорва с жалбата против НП, а и по – рано с възражението против АУАН.

Административно – наказващият орган е приложил и съответната на нарушението по чл.50 ал.1 т.1 от ЗДДФЛ санкционна разпоредба – на чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ, като относно размерът на наложеното наказание глоба /съобразен със субектът на административната отговорност – физическо лице/ - в размер на 50 лв., то същият е определен в размер съответен на обществена опасност на нарушение и нарушител, съобразен с наличните смекчаващи и липсата на отегчаващи административната отговорност обстоятелства /чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ предвижда наказание глоба в размер до 500 лв. за лице, което не подаде в срок данъчна декларация по същия закон/.

По делото не се спори между страните обаче, че декларацията дефакто е подадена. Видно от приложените към преписката доказателства въззивника е подал декларацията два работни дни след определения за това срок или на четвъртия календарен ден след срока. Безспорно е, че към него момент в държавата беше обявено извънредно положение и придвижването между населените места бе ограничено. Имаше призови да не излиза от домовете без основателна причина. Съдът приеме посоченото от въззивника, че е бил заблуден относно продължаването на сроковете за подаване на декларации в НАП, като основателно възражение. В тази посока следва да се отчете младата възраст на въззивника, както и факта, че той декларира доходи от извършвана от него дейност като ученик и колкото и малък да е доходът му за изминалата календарна година той е бил надлежно деклариран. Срока с които е забавено подаването на декларацията е пренебрежимо малък и от това не са настъпили каквито и да било вредни последици. Следва да бъде отчетен факта, че декларацията е подадена от въззивника много преди да е започнало адм.производство изцяло по негова инициатива.

Настоящият състав намира, че деянието представлява маловажен случай по см. на чл.28 от ЗАНН. Преценката на административния орган за маловажност на случая по чл.28 от ЗАНН се извършва по законосъобразност и попада в обхвата на съдебен контрол – в този смисъл е ТР №1/12.12.2007 г. по тълк.нак. дело №1/2005 г. на НК на ВКС. По делото е безспорно установено, обаче, че наказаното лице е подало с минимално закъснение и е изпълнило задължението си към фиска, с което държавата по никакъв начин не е била ощетен, още повече, че не е налице какъвто и да е било умисъл за извършване на посоченото нарушение.

Съдът споделя възражението, че в конкретния случай АНО е следвало да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, тъй като нарушението, което е формално, се различава по степен на обществена опасност от обичайните за съответния вид. Касае за действително подадена декларация само с няколко дни закъснение и то при действие на извънредно положение в страната, поради което би могъл да бъде формиран извод за малозначителност на извършеното, и за незначителна обществена опасност.

В ЗАНН не е предвиден законен критерий за маловажен случай на административно нарушение, поради което следва да се изхожда от цялата съвкупност на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства на конкретното

деяние, стойността на вредата, кръга на засегнатите интереси, времетраенето на нарушението, значимостта на конкретно увредените обществени отношения, като законодателят не е разграничил по никакъв начин формалните от резултатните нарушения при преценката на горните обстоятелства/разграничение в тази насока липсва както в ЗАНН, така и в НК/.

Съгласно чл.11 от ЗАНН въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелства изключващи отговорността се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Съдът намира, че всички тези обстоятелства са изяснени и дават основание да се приеме, че случаят е маловажен по смисъла на чл.93 т.9 от НК.

В конкретният случай е ангажирана личната виновна отговорност на калбоподателя, без да са преценени и проверени твърденията за причините, които са довели до съответното закъснение при подаването на декларацията поради неприемането и по електронен път. Липсват каквито и да било доказателства въззивника да е санкциониран за други нарушения на осигурителното законодателство, съдът намира, че дори и да е налице някакво противоправно поведение, то безспорно същото е инцидентна проява.

Предвид всичко гореизложено съдът намира, че конкретното нарушение и конкретният нарушител се различават значително по степен на обществена опасност от обичайните за съответния вид и нарушението, ако такова има и следва да се приемат приетите за установени от АНО четири нарушения за маловажни, като в конкретния случай наложеното административно наказание би имало по-скоро негативно, отколкото поправително, възпитателно и възпиращо въздействие.

Преценката за „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк.н.д. 1/2005 г./. Доколкото същата е свързана с правилното приложение на материалния закон е в правомощията на съда при извършване на служебна проверка на обжалваното решение.

С оглед изхода на делото разноски на въззиваемата страна не се дължат. Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 519791-F551866/23.06.2020г.

на Директора Дирекция „Обслужване“ на ТД на НАП-Варна, с което на В. С. Ч. , ЕГН ***** е наложена „глоба“ в размер на 50 лв. на основание чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ, за нарушение на чл.50 ал.1, т.1 от ЗДДФЛ.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____